

26 de maig de 2026

S'hi està molt bé aquí al costat del riu. Estic asseguda en un banc i escolto el remoreig compassat del corrent que passa i passa inesgotable.

Avui fa fresqueta malgrat que estem al mes de maig, al Pirineu ja se sap... La primavera fa dies que ha arribat i els prats i els arbres ja llueixen els seus colors. La verdor d'aquest paisatge que ara em miro amb els meus ulls cansats, és intensa i viva.

Estic en pau. Als meus 78 anys, ja gairebé al final de la meua vida, no espero gaires coses, sóc feliç amb això, en poder gaudir d'aquests instants, en trobar-me bé, en que els meus se'n recordin de mi de tant en tant. No sé si deuen pensar que m'he convertit en una velleta venerable o en una bruixa rondinaire, però ara això no té massa importància. Només desitjo que un polsim del meu amor i un altra de la meua experiència hagi arrelat dintre seu, amb això ja estaria satisfeta.

He tingut un bon marit, quatre fills i deu néts i a tots i cadascú els he estimat molt dintre de la seva diversitat. El pas dels anys ens ha donat alegries, experiències, tristeses, problemes, com a qualsevol família i sempre he tingut cura de estar a prop seu per ajudar-los i fer-los costat.

En aquest poblet he tingut moltes vivències, retalls de la meua vida que han estat guarnits per la bellesa de les muntanyes, la frescor de les fonts, el trepig de les llambordes d'aquests carrers estimats. Caminades, excursions, àpats amb els amics, ballades, somriures, angoixes. Tot això ho hem viscut plegats i ha conformat una part molt important de les nostres vides.

Tot plegat, ha fet que m'estimi aquest indret i que m'omplin de goig els records.

Els ànecs venen a menjar, gairebé de les meves mans, les engrunes que els porto cada dia. Ja ens hem fet amics i m'esperen amb els seus lluents colls verds i el seu pas graciós i simpàtic.

Ara, el bronzir d'una abella m'ha distret del meu breu somni.

Bé, us haig de deixar. Em venen a buscar per acompanyar-me a la llar d'avis on visc ara.